

Պարույր Սևակ

Բարով տեսանք

Նելլիին, ծննդյան օրվա առթիվ
Ինձնից հեռու էր նա՛:
Ինձնից հեռու էր նա՛,
Ում ես հագա՛ր անգամ անվանել եմ կյանքում. «իմ մոտիկըս»:
Նա՛,
Ով բոլորովին անծանոթ էր նաև,
Կարծես կարոտ էր սոսկ,
Լոկ ցնորք էր:
Եվ ամեն՛ն ինչ կարծես հետքս բողոքում էր...
Կարծես լեռներն անգամ շուտ-մոտ էին գալիս՝ իրենց ստվերներով,
Ինչպես ամեն գիշեր կողքից-կողք է շրջվում մեզնից ամեն մեկը,
Երբ քունն անհանգիստ է ու երազն է խառնակ:
(Թվում է, թե հիմա է՛լ չպիտի լինի ո՛չ մի ստվեր).
Պիտի լինի լոկ շո՛ղ,
Եվ շառավի՛ղ լինի,
Շառա՛յլ լինի,
Լինի երազներով խորանարդված խոր քուն,
Որովհետև...
Հիմա ես ասում եմ սիրով.
-Բարո՛վ տեսանք իրար,
Հագա՛ր բարով:

Բողոքում էր նաև,
Բողոքում էր նույնպես,
Բողոքում էր նույնիսկ... հորիզոնը՝
Իր մենության՝ համար,
Մենակության՝ համար,
Միայնության՝.
Այնտեղ ժամադրվում ու հանդիպում էին երկիրն ու երկինքը,
Միա՛յն ու լոկ նրանք, ուրիշ ո՛չ մի հոգի:
(Է՛լ մենակ չեն նրանք.
Հանդիպել ենք և մե՛նք՝
Մեր հանդիպմամբ կծկած մեզ բաժանող անծիր հորիզոնը):
-Բարով տեսանք իրար,
Հագա՛ր բարով:
Մթնած երկնքի մեջ, իրիկնացող օդում,
Ինչ-որ անտես ձեռքով ինչ-որ անտես բան են գողում:
Ջրգողությամբ հիվանդ սև ամպերը
Ապաքինվում կրկին ու լալիս են ուրախ,
Եվ անձրևը հիմա թթխմորվում,
Ուռչում-ուռճանում է պղպըջոցով:
(Թող խմորվի նաև երջանկությունը մեր
Ու դառնա հաց օրվա, ձրի նպա՛ստ՝
Իրար փնտրողների,
Բայց չգտնողների,
Միջահատված-զատված խեղճ սիրագույգերի
Ու սիրագուրկերի ափի վրա):
-Բարո՛վ տեսանք իրար,
Հագա՛ր բարով:
Երեքշաբթին, վախո՛վ, վիզն է քորում՝
Կամենալով խոսել օրենք-իրավունքից:
Բայց կիրակին, հեռվի՛ց, բիբում նրան,

Բայց կիրակին նրան սաստում է խեթ.

(Թող մե՛կ շաբաթվա մեջ գո՛յգ կիրակի լինի)...

-Բարո՛վ տեսանք իրար,

Հագա՛ր բարով:

21.II.1964թ.

Երևան